

JURYRAPPORT PICTURAPRIJS 2015

Twee weken geleden kwam de jury, bestaande uit Maaïke Kerman, Jos Wilbrink en ik hier in deze ruimte bijeen om de winnaar te kiezen van de Picturaprijs 2015. Er werd ons vooraf gevraagd om de deelnemers niet te googelen of op een andere manier op te zoeken, om te voorkomen dat we vooraf zouden worden beïnvloed. Dat verzoek hebben we uiteraard gehonoreerd. We zijn dus uitgegaan van de individuele werken, zonder achtergrondinformatie.

Het was vooraf dus een grote verrassing wat we te zien zouden krijgen en we waren *blij* verrast. De presentatie als geheel toont een waaier aan verschillende soorten werken waarvan we er veel bewonderen: sommige zijn tactiel heel spannend, interessant gepresenteerd, kenmerken zich door gedegen én inventief materiaalgebruik en andere door een intrigerende eigenzinnigheid. De tentoonstelling als geheel 'werkt' dan ook heel goed. Dit had een keerzijde: die pluriformiteit weerspiegelde zich ook in onze selectie van individuele favorieten.

[Bij prijsuitreikingen mogen jury's graag benadrukken dat het lang duurde voordat er een winnaar uit de bus kwam. En ze zeggen ook vaak dat dat vaak gezegd wordt door jury's in het algemeen, maar dat het in hun eigen geval écht zo was. En, zo duurde het bij ons inderdaad ook een hele tijd.]

Ons gesprek begon dus ontzettend verdeeld. Toch, na een aantal rondes waarbij we onze selecties reduceerden en elkaar opnieuw, soms op een andere manier, naar onze favorieten lieten kijken en elkaar daarin konden vinden, kwamen we tot een drietal werken dat ons bleef intrigeren. Per toeval tonen deze drie werken elk een verschillend medium, materiaalgebruik en werkwijze.

Ten slotte kwam 1 werk - en dus één naam - bovendrijven. Diegene mogen wij de Picturaprijs 2015 toekennen, bestaande uit het geldbedrag van 1500 euro en de mogelijkheid voor een tentoonstelling in deze fantastische ruimte. [Laat ik beginnen met de twee eervolle vermeldingen.]

Eervolle vermeldingen

Het werk *Stad aan het Water* van Saskia Meesters intrigeerde ons alledrie mateloos. Het ogenschijnlijk simpele maar waarschijnlijk na uren minutieus positioneren tot stand gekomen schaalmodel vonden we eigenaardig, intrigerend. Er is slim gebruik gemaakt van materialen als betonblokken, metalen malletjes en glanzend folie: een compilatie van industriële materialen die op zich weinig waard lijken maar samen een geheel vormen door wrijving, druk en evenwicht. *Stad aan het Water* is net zo goed monumentaal, als fragiel en verfijnd.

De blik van de jury heeft ook lang gedwaald over het werk *Ontmoetingsplekken/Transitional Stages* van Chung-Hsi Han. De titel verwijst naar de belangrijke rol van water in een stad, als een plek waar je kunt mijmeren en wegdromen, jezelf, en anderen kunt ontmoeten. Net zoals je bij zulke ontmoetingsplekken in de stad zou doen, hebben wij lang gestaard naar het spel tussen licht en water. Het geheel van deze vaardige tekenaar toont een uitvoerige studie naar de verschillende gedaantes van waterrijke landschappen, die haast doen denken aan de landschappen uit de Romantiek: weerbarstig, dreigend en onmetelijk. De atmosferische diepte, soms unheimisch en beklemmend, in combinatie met de perspectiefwisselingen en gradaties van abstractie, geven het geheel een dynamisch karakter. Dit wordt versterkt door de gedurfde wijze van presenteren, die we allen ten zeerste prijzen, leidend tot een werk dat beklijft.

De winnaar.

Anders dan weidse vergezichten die beide elementen van het thema 'Stad aan het water' op grootse wijzen laten zien, toont het winnende werk juist een andere blik op het water en de stad. Geen stad aan een *grote rivier* of een pittoreske gracht in een *grote stad*. – dit werk zoomt in op het kleine en het alledaagse, iets dat net zo goed onderdeel uit maakt van het weefsel van een stad. Het is het werk *30/9 – 16.35* van Frans van Lent.

De jury roemt het werk om de combinatie van vibrerende, haast schilderachtige kleuren en de bijzondere overall compositie. Het werk is een simpel, maar daardoor juist krachtig gebaar. Het lijkt een snapshot: het is niet superscherp, maar ook niet pixelig. 'Het is wat het is.' Deze pretentieloze of documentaire-achtige houding zien we terug in de titel die de illusie wekt dat het gaat om een vluchtig moment en een beeld dat met weinig inspanningen tot stand is gekomen. Op 30 september om vijf over half vijf zou het gebeurd zijn: de herfst heeft alvast een voorproefje gegeven, maar de zon schijnt nog fel en het slootje lag klaar om door de oplettende blik van Van Lent te worden vastgelegd. Gepresenteerd als een kort moment van niet meer dan een minuut, ondermijnt het sommige heersende opvattingen van kunstenaarschap. Tegelijkertijd nodigt het de aanschouwer uit om op eenzelfde wijze in te zoomen op de (vergankelijke) schoonheid van op het eerste gezicht onbeduidende plekjes natuur in de stad.

Met genoegen kennen we aan Frans van Lent de PicturaPrijs 2015 toe. We zijn heel erg benieuwd naar zijn plannen voor zijn solotentoonstelling.

Hidde van Greuningen

Maaïke Kerman

Jos Wilbrink